

ζοντο, ὑπὸ τὴν ἐπιφρόνην εὐθεσκόμενοι ψύχους εἴκοσι δύο βαθμῶν, μὲ τὴν αὐτὴν ἀκεδίαν ὡς ἐὰν ἐκάθηντο πλησίον τῆς ἑστίας τῶν θερμῶν δωματίων τῶν.

Οὐ νέος ὑπολογαγὸς συνωμίλει καὶ αὐτὸς μετά τινων ἀξιωματικῶν, ἀναμένων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔχειν ἱππεύσει. Μόνοι δὲ οἱ στρατιῶται ἡσαν ἐφιπποι, καὶ, ἐν γραμμῇ τεταγμένοι, διέμενον ἀκεντοῖς. Ἐννέα ὥρας ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον τοῦ Ναυαρχείου καὶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὑπασπιστής τις ἦλθε καὶ εἰδοποίησε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος ὅτι ἀντὶ τοῦ αὐτοκράτορος θέλει παρευρεθῆ εἰς τὴν παράταξιν διέγας δούξ: δὲν παρῆλθε δὲ τέταρτον ὥρας καὶ ἔτερος ὑπασπιστής, ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνων, ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τοῦ ἡγεμονόπαιδος τούτου. Τὸ πρόσταγμα τοῦ νὰ ἵπευσουν ἐδόθη πάρουτα, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ στρατηγοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ ἡσαν εἰς τὰς θέσεις τῶν, μόλις δ' ἐφάνη ἐπὶ τῆς πλατείας διέγας δούξ Μιχαὴλ καὶ ἀπαντεῖς μὲν οἱ ἐπιτελεῖς ἔτρεξαν καλπάζοντες πρὸς ὑπάντησίν του, ζωηρὸν δὲ καὶ πολεμικὸν ἐμβοτήριον ἐπιταίνισεν ἥ τοῦ τάγματος μουσική.

Τὰ γυμνάσια καὶ οἱ ἔξειλιγμοι ἤχισαν, καὶ καθὼς πάντοτε ἔξετελέσθησαν θαυμασίως. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖνοι ἵπποι, ὃν δὲ ἕσχατος ἤξιζεν οὐχὶ ἔλαττον τῶν τρισχιλίων δραχμῶν, πάντες στιλπνοῦ μελανοῦ χρώματος, καπνὸν ἀναδίδοντες καὶ ὑπὸ ἀφροῦ πεπηγμένοι καλυπτόμενοι, ὑπήκουον εἰς τὴν χειρα τοῦ ἀναβάτου μὲ τάξιν καὶ ἐνότητα καὶ σταθερότητα κινήσεων τοιαύτην, ὥστε ἐξέπληξαν καὶ αὐτοὺς τοὺς γέροντας στρατηγοὺς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτελείου.

Ἀλλ' αἰρντος καθ' ἣν στιγμὴν μία τις τῶν ἰλῶν ἀποσπαθεῖσα τῆς γραμμῆς τοῦ τάγματος ἔβαινε καλπάζουσα πρὸς ἄλλο τι μέρος, ἵππος τις, διὸ ἀναβάτης μὲ δῆλον αὐτοῦ τὴν δεινότητα δὲν ἥδυνθη νὰ ἀναχαιτίσῃ, ἔξηλθε τῶν τάξεων καὶ ἐν τῇ ἀτάκτῳ ὄρμη τοῦ παρ' ὀλίγον ἐπίπτει ἐπὶ τοῦ μεγάλου δουκὸς, ἀν οὗτος προλαβὼν δὲν ἀπέφευγε τὴν προσβολὴν διὰ ταχέως ἔξειλιγμοῦ.

Οὐ ἵπευς κατώρθωσε τέλος νὰ κυριεύσῃ τοῦ ἵππου δστις ἐσφάδαζεν δὲν' αὐτὸν, ὑπὸ κυμάτων ἀφροῦ κεκαλυμμένος καὶ προδήλως ἥτις ὁ ὠραϊτερος ἵππος τοῦ τάγματος. Τὸ διορατικὸν βλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον τὸν ἀτυχῆ ἵππεα — τὸν γνωστὸν ἡμῖν κόμπτα Δημήτριον — ὑπασπιστής δὲ πάρουτα ἐπέμφθη πρὸς αὐτὸν, καὶ δὲ νέος ἀξιωματικὸς ἔξειλῶν τῆς γραμμῆς ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἡγέμονα.

— Κόμη Δημήτριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν αὐστηρᾶς τῇ φωνῇ ὃ τοῦ αὐτοκράτορος ἀδελφὸς, τὶ τόσον ἀπερόφρα τὸν νοῦν σου ὡστε ἀφέθης παρασυρθεῖς ὑπὸ τοῦ ἵππου σου, σὺ δστις εἶσαι εἰς τῶν δεινοτέρων ἵππευτῶν τῆς φρουρᾶς; . . . Ἡ ἀπροσεξία αὕτη τιμωρητέα διὰ κρατήσεως εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν.

Ὕψηλότατε, εἶπεν ὁ γεανίας ἐρυθριάσας, ὄμνυω

πρὸς τὴν Ἄυτοκρατορικὴν Ὕψηλότητα δτι τὸ ψῦχος καὶ μόνον εἶναι αἰτία τοῦ συμβεβηκότος τούτου· δὲ ἵππος ἔχει λεπτοτάτην τὴν αἰσθησιν καὶ αἰρνιδίως μὲ παρέτυρε.

— Ὑποπεσῶν εἰς ἓν ἀμάρτημα, ὑποπίπτεις εἰς ἔτερον τὸ τῆς ἀποκρίσεως εἰς τὰς δικταγάς μου... Μὲ ἡσιεσ. Τιμωρεῖσαι διὰ κρατήσεως ἐν τῇ οἰκίᾳ σου εικοσιτεσσάρων ὥρῶν. — "Τιμήσεις.

Δὲν ἔπειπε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διαταγὴ ὃ Δημήτριος ἐγνώριζε τὸν κανονισμόν. Ἐπανηλθεν ἀρα εἰς τὴν θέσιν του σιωπῶν μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευ σφοδρᾶς; ἀγανακτήσεως. — Τῷ ὅντι ἥτις τῶν καλλιτέρων ἵπποτῶν τῆς φρουρᾶς, ἀλλ' ἡ τῆς Μαρίκης Παυλόβνης ἀνάμυνησις κατεῖχεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ πνεῦμά του ὡστε παρήτησε χαλαρούς τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου, δστις εὐχισθητότατος, ὡς εἶπε, καὶ ὑπὸ νιφάδος διαπερασθεις παρέσυρεν αὐτὸν αἰρνιδίως.

Ἐνεκα τῆς τραχύτητος τοῦ καιροῦ διέγας δούξ συνέτεμε τὸ γυμνάσιον. Οἱ στρατηγοὶ ἡσαν τεταγμένοι περὶ αὐτὸν, τὸ δὲ τάγμα τὸν ἔδιον ἀρχηγὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἔχον παρήλλαξεν ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος. Πρὸς ἑκάστην δὲ παρερχομένην ἥλην « εὐχαριστῶ, ἀδελφοί! » ἐφώνει διέγας δούξ. « Εὐτυχεῖς (λογίζομεθ) διότι εὐηρεστήσαμεν τὴν Ἄυτοκρ. Ὅψηλότητα » ἀπεκρίνοντο ἐν χορῷ οἱ στρατιῶται διὰ φωνῆς ἥτις τὸν τόνον ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν.

Μετὰ δὲ τὴν παράλλαξιν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀφῆκαν τοὺς ἵππους εἰς τοὺς δεντοίκας των καὶ ἀνένθησαν εἰς τὰ ἔλκυθρα, τὸ αὐτὸν ἔπραξαν καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐπιτελείου, μόνος δὲ διέγας δούξ ἀγέχωρησεν ἐπ' ὁχήματος.

Οἱ δὲ κόμης Δημήτριος, τῇ ἐπαύριον, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς κρατήσεως του ἐπορεύθη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τελευταίου τούτου, πρὸς δὲν ὠμολόγησε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τοῦ περιγενομένου αὐτῷ δυστυχήματος τὴν προτεραίαν καὶ ἥτησε παρὰ αὐτοῦ τὴν ἁδείαν νὰ νυμφευθῇ τὴν Μαρίκην Παυλόβνην.

— Άλλα μοι φαίνεται, εἶπε πρὸς αὐτὸν γελάσας ἡ Α. Α. Γ. δτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἥ ἐδική μου ἀδεια πρέπει νὰ ἐπέλθῃ τευλευταία.

— Ακριβῶς Ὅψηλότατε, διὰ αὐτὸν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ τὴν ζητήσω.

(ἀκολούθει).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΘΟΡΒΑΛΔΣΕΝ.

Ἡ νεωτέρα γλυπτικὴ ἐναβρύνεται εἰς δύο μεγαλοφύτες ἐναμιλλούς, εἰς δύο μεγάλα καὶ ἀντίπαλα ὀνόματα, τὸν Θορβάλδσεν καὶ τὸν Κανόβαν, τοὺς δόπιους οἱ σύγχρονοι δὲν ἐδίστασαν νὰ παραβάλωσι πρὸς τοὺς περιδόξους Φειδίας καὶ Πραξιτέλεις τῆς

Η ΝΙΞ.

ἀρχαιότητος, καὶ μεταξὺ τῶν διοίων διεμέριζον τὸν μερολήπτην αὐτῶν θαυμασμόν. Ἀλλ' ή νῦν γενεὰ ἀπέδοτο τὸν δίκαιον θαυμασμὸν τῆς ἔξισου πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς δεινοὺς καλλινέχνης, καὶ ἐπάνυσσατο ἀντιθέτουσα αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Πάντες οἱ ἐπὶ τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας συγγραφεῖς, ὅσοι ἔγραψαν περὶ τῆς Ἰταλίας, ἐνόμισαν οὐχὶ ἀπὸ σκοποῦ νὰ ἐκφέρωσι τὴν γνώμην αὐτῶν μεταξὺ Θορβάλδου καὶ Κανόβα καὶ ή μὲν Κ. Στάλελ προτιμᾶτὸν πρῶτον, δὲ δὲ κόμη; Σικοναρά προκρίνει τὸν δεύτερον. Ἀλλ' ή δρμὴ τῆς ἀντιζηλίας ταύτης ἐσθέσθα σήμερον, καὶ δὲ πολιδὲ Θορβάλδουν, δὲ ἐπιζήσας τοῦ ἐναμίλλου αὐτοῦ, κείται ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν μεταγενεστέρων, εὐχαριστουμένων νὰ ἐγγράψωσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς τοσούτον μεγάλα δύναματα.

Ο Βέρτελος Θορβάλδους ἐγεννήθη εἰς Κοπενάγην, τῇ 19 Νοεμβρίου 1770, ἐκ πατρὸς Ἰσλανδοῦ, θετοῦ ἐλθὼν κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῇ Δανιμαρκίᾳ, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα ιερέως τινὸς, καὶ ἐκεῖ ἐπορίζετο τὰ πρὸς ζωάρκειαν τορεύων στέμματα ἐξ ἀνθέων, ἀραβουργήματα, καὶ, χρείας τυχούστης, νύμφας διὰ τὰς πρώρας τῶν πλοίων, ὥστε τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ δόπιον εἶδεν δ. Βέρτελος, ἀμαλάρχιζων νὰ ἐννοῇ, ὑπῆρξεν ἡ σμίλη, καὶ ἔργα ὁμοιάζοντα τὰ τῆς γλυ-

πτικῆς. Όλίγιστον χρόνον διέτριψεν εἰς τὰ γράμματα καὶ τίποτε σχεδὸν δὲν ἔμαθε. Ἐνδεκαετής τὴν ἡλικίαν ἤρχισε νὰ φοιτᾷ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ζωγραφικῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ διακριθῇ ἐπιμελεῖα. Διῆλθεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς τάξεις τῆς γραμμικῆς τῆς ἀναγλυπτικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς, συναγωνισθεὶς δὲ τῷ 1787 ἐκέρδησε νομισματόσημον ἀργυροῦν. Ἀλλὰ μ' δλους τοὺς ἐπαίνους τοὺς δόπιους παρὰ τῶν καθηγητῶν καὶ λοιπῶν ἐλαβεν, η φιλοδοξία του ἐβράδυνε νὰ διεγερθῇ. Ο πατήρ αὐτοῦ ήθελε νὰ τὸν προσλάβῃ εἰς τὰ τορσυτικὰ ἔργα του, καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε τι ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὴν πατρικὴν θέλησιν. Συχνάκις λοιπὸν ἐπέστρεφεν ἀπὸ πλοΐα ἐπισκευαζόμενα φέρων πρὸς τὸν πατέρα τὸ πρόγευμά του, καὶ ἐνῷ δὲ πτωχὸς ἐργάτης ἀνεπαύετο ἀπὸ τὴν πρωινὴν ἐργασίαν, δὲ παῖς ἐλάμβανε τὴν σμίλην καὶ ἀπτελεῖσον ἄνθος τι ἢ διεμόρφου τινὰ προτομήν. Κατὰ δὲ τὸ 1789 ἐκέρδησε δεύτερον θραβεῖον, καὶ ἀργότερον νομισματόσημον χρυσοῦν. Ἀλλὰ ἐν ἔτει 1793 ἐκομίσατο τὸ πρῶτον ἀθλον, μέν' αὖ συνεδέετο ἡ θέσις τοῦ ὑποτρόφου τῆς Ρώμης καὶ ἐτίσιος χορηγία ἐκ φράγκων 1200 ἐπὶ τριετίαν διδομένη. Τοσοῦτον δὲ πλούσιον ἐνόμισεν ἔστι τὸν τότε, ὥστε ἐσπευσεῖ νὰ εῦρῃ ἔνα τῶν φίλων του, θετις ὧνειροπόλει καὶ αὐτὸς νὰ γίνη καλλιτέχνης, καὶ ἐπούτεινεν εἰς

άυτὸν γὰ τὸν φέρη μεθ' ἔκυτοῦ εἰς Ρώμην καὶ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν σύνταξιν· ἀλλ' ὁ φίλος καλλιου· αὐτοῦ εἰδὼς τὴν ἀξίαν τετρακοσίων τετραδράχμων σκουόδων, ἡρνήθη, καὶ ὁ Θορβάλδσεν ἀνενεχώσεις μόνος, τῇ 20 Μαΐου 1796, ἐπὶ φρεγάτης διειθυνομένης μὲν εἰς τὴν Μεσόγειον, πολλοὺς δὲ σταθμοὺς ποιησάσης ἐν τῇ βορείᾳ θαλάσσῃ. Ἀλλὰ τέλος, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἀλληλοιδιαδόχως προσῆγγισεν εἰς Μαλάγαν, Ἀλγέριον, Τρίπολιν, Μελίτην, ὁ Θορβάλδσεν, μὴ αἰσθανόμενος ἐν ἔκυτῷ τὸ θάρρος νὰ ἔξακολουθήσῃ ἐπὶ πλειόν τὴν ναυτικὴν ταύτην ἀποστολὴν, ἐπέβη πλοίου εἰς Νεάπολιν πορευομένου, καὶ τῇ 8 Μαρτίου 1797 ἔφασεν εἰς Ρώμην.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διαμονῆς του πολλάκις ὑπέστη πικρὰς ἀβεβαιότητας καὶ φόδους. Διότι κατ' ἕκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ Εὐρώπη ἀπαστατούσαντας συνεκινεῖτο ὑπὸ ταραχῆς διειπούσους μέχρι καὶ τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ σοφοῦ ἡ τοῦ καλλιτέχνου. Τὰ μεγάλα πολιτικὰ ζητήματα ἀπέπνιγον πᾶν ποιητικὸν αἰσθημα. Οἱ δὲ Θορβάλδσεν εἰργάσθη μὲν μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἀφοσιώσεως, μετ' ἐνθουσιασμοῦ μάλιστα, ἀλλ' οὐδεμίαν εὗρεν ὑποστήριξιν οἷαν ἐδίκαιοῦτο νὰ περιμένῃ. Καὶ τὸ τέρμα τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἐφθασε, καὶ αὐτὸς ἀκόμη δὲν συνησθάνθη ἡ δὲν ἔβασιςτο ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῆς εὐφυτας καὶ δεξιότητός του. Τῷ 1803 ἐσχεδίασσεν ἄγαλμά τι τοῦ Ἰάσονος ὅπως ἀποτίσῃ τὸ χρέος του εἰς τὴν Δανιμαρκίαν· ἀλλ' ἔξαντλήσας πάντα τὰ μέσα του, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπανακάμψῃ

εἰς τὴν πατρίδα του, θετε τραπεζίτης τις εἰσιλθε διαβκίνων εἰς τὸ ἔργαστηρίον του καὶ παρήγειλεν εἰς αὐτὸν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἰάσονος ἐκ μαρμάρου, δπερ καὶ ἐπλήρωσεν ὀκτακόσια σκούδα.

Ἐν τούτοις αἱ ταραχαὶ καὶ αἱ ἀκαταστασίαι κατέπαυσαν, ἡ δὲ Ἰταλία, ἀπολέσσασα ἐκ τῆς κατακήσεως μέρος τῶν ἀριστουργημάτων της, εἰργάζετο πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῶν, καὶ εἰς πάντα τὰ ἔργοστάσια ἀντῆγει ὁ ιερὸς τῆς σφύρας κτύπος, οἱ δὲ Βοργέζαι, οἱ Σομαρίβαι, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι φατριασταὶ, οὓς ὁ πόλεμος ἀνέδειξε πρίγκιπας καὶ κατέστησεν ἔκατομμυριούχους, ἐπεδιώκον τὴν ἀθανασίαν ἐν τῷ μαρμάρῳ καὶ τῷ χαλκῷ. Έκ τῶν ἀναγλύφων, εἰδὸς γλυπτικῆς εἰς ὃ κλίνει ἐκ προτιμήσεως ὁ καλλιτέχνης οὗτος, καὶ εἰς ὃ ἔξεχει τὰ μάλιστα, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸν θριαμβὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, παραγγελθέντα ὑπὲ τοῦ μαρκησίου Σομαρίβα, ἔργον κυκλώπειον ἀληθῶς, δπερ καὶ μόνον εἶναι ικανὸν νὰ ἀπαθανατίσῃ τὸν ἔζεργασάμενον, καὶ τὸν Πρίαμον λυτρούμενον τὸν νίδρα "Εκτορα.

Ο Θορβάλδσεν, οὗ τὴν πρὸς τὴν ἔργασίαν ζέστιν δὲν ἐψύχρανε τὸ προβεβηκός τῆς ἡλικίας, ἐδόθη ἀποκλειστικῶς καὶ ἐπιμόνως ἐν μακρῷ χρόνῳ διαστήματι εἰς τὴν λεπτὴν ἔζεργασίαν μεγάλου ἀριθμοῦ ἀναγλύφων, ἀλληγορίας παριστώντων, μεταξὺ τῶν δποίων ἀξια λόγου πρὸ πάντων ἡ Ἰσχὺς, ἡ Φρόνησις, ἡ Γείτα, ἡ Δικαιοσύνη, καὶ τέλος ἡ Ήμέρα καὶ ἡ Νύξ. Ἐκλέγομεν δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην δπως δώσωμεν ιδέαν τῆς καλλονῆς καὶ ἀ-

φελείας τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου τούτου καλλιτέχνου,
οὐ αἱ ἐμπνεύσεις διακρίνονται μᾶλλον· διὰ τῆς ἐ-
νεργείας ή τῆς γλυκύτητος. Η περαίωσις τῶν πλεί-
στων ἐκ τῶν ρηθέντων ἔργων ἀναδεῖνει εἰς τὸ ἔτος
1823 ἢ περὶ τὸ ἔτος τοῦτο. Εἰς τὴν ἐποχὴν δὲ
ταύτην ἀναφέρεται ἐπίσης καὶ ἡ ἐξεργασία τοῦ
περιφήμου Ἐλευθερίου Λεόντου, ὃν ὁ Θορβάλδος
ἐσκάλισεν πλησίον τῆς Βάρυνης ἐπὶ ἥραχου 60—80
ποδῶν.

Άλλα τὸ κολοσσιαῖον ἔργον τοῦ Θορβάλδου, εἰς
ὅ ἀνέδειξε πᾶσαν τὴν μεγαλοφύτων του, εἶναι ἡ
έρμογλυφικὴ διακόσμησις τῆς Κοπενάγης.

Τῷ 1819, δ Θορβάλδου ἐπεσκέφθη τὴν Κοπενάγην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν δι' ὄλων τῶν ἀνηκουσῶν αὐτῷ τιμῶν. Ἐν Δανιμαρκίᾳ συνέστη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ ἔγερσεως μουσείου ἐν ᾧ θέλουσι τεθῆ πάντα τὰ ἔργα του.

[Κατὰ τὸ Γαλ.]

ПОИСКИ.

Tὸ τελευταῖον ἐρύκτιον τῆς μακαρίτιδος

ΖΩΗΣ ΡΕΝΙΕΡΗ.

Κοιμάται! ὑπνος ἐλαφρὸς τὰ βλέφαρά της κλείει
Καὶ πρὸς μικρὸν τοὺς πόνους της ὡς νέφο διαλύει.
Εἰς τὰς λευκάς της παρειάς, ἀπὸ σύσμενον ὅμημα
Σταλάζει δάκρυ θαλερόν!.. εἰς τὸ γλυκύ της στόμα
Ἀγγελικὸν μειδίαμα πλανᾶται καὶ ἡ αὔρα
Κ' οἵ ζέφυροι δροσίζουσι τοῦ στήθους της τὴν λαύρα!
Ἐκστατικὰ τὰ Χερουβεῖμ κάλλος θυητὸν θωροῦσι
Καὶ γύρω τῆς νεάνιδος σιωπηλὰ φρουροῦσι,
Προσμένουν ἀνυπόμονα ἡ κόρη νὰ ξυπνήσῃ
Καὶ μετ' αὐτῶν ὡς ἀσπιλος περιστερὰ νὰ σχίσῃ
Τὰ ὄψη τὰ αιθέρια· ἔκει ἡ εὐφροσύνη
Ἄθανασίας βάλσαμον εἰς τὰς καρδίας χύνει!
Ὕπνωττεις, κόρη, ὡς λευκὸν πτηνὸν τῆς Ἀφροδίτης
Πλήν διατὶ ἐν δάκρυ σου, ἀδάμας σταλαχτίτης
Τρέμει τὰς βλεφαρίδας σου, ἐνῷ τ' ἀβρά σου
γείλη

Μειδίαμα προδίδουσι; Τί νὰ εἰπῃ ὅφειλει
Ο θεωρῶν σε; « Ή αὐγὴ καὶ πύλιν θά φιλήσει
« Τὰς κορυφὰς τοῦ Ἰμπητοῦ, καὶ πάλιν θέλει δύσει
« Ο Ἡλιος· τὴν δὲ στιγμὴν καθ' θὺν ἀπ' τοὺς αἰ-
θέρας

» Άφησω στεναγμὸν γλυκὺν 'στὸ κράτος τῆς ἡμέρας
» Τὸ πνεῦμά μου ἐλέυθερον μαχρὰν αὐτοῦ τοῦ κόσμου
» Θέλει πεταῖε: ὑψηλὰ στοὺς κόλπους τοῦ Ηατρός
μου!

» Ὡς τῆς χαρᾶς ! ἀν μειδιῶ δμοῦ πλὴν δάκρυ χύνω
» Ότι γονεῖς δακρύοντας δόπισω μου ἀφίνω ! »
Κοιμοῦ ἀγνή περιστερά ! κοιμοῦ ἀγγέλων σῶμα
Ια καὶ ὅδος χύνουσι στῆς νόσου σου τὸ στρῶμα !

Όνειρον βλέπει! απλωσον, Μορφευ, τάς μήκωνάς
σου
Ω αύρα, φύσα ἐλαφρά, τὸν ὅπνον της σεβάσου!
Χορδὲς πχρένων τὴν καλοῦν « ἐλθὲ νεᾶνις φίλη,
» Ἀντὶ δεινῶν ποτήριον, τὰ ἀσπιλά σου χεῖλη
» Σ' τοὺς παρκδείσους μεθ' ἡμῶν καρποὺς ἀθανασίας
» Άειποτε θά γενώνται· μὲ ἄλλας δὲ δσίας
» Ής; σὲ παρθένους τρυφεράς θέλεις στοὺς παραδεί-
σους
» Συλλέγει ρόδ' αειθαλῆ, καὶ κρίνα, καὶ ναρκίσ-
σους.

» Ἐλθὲ, ἐλθὲ παραίτησον αὐτὸ τὸ σκῆνωμά σου
» Καὶ νὰ πετάξῃς μεθ' ὑμῶν σ' τὰ ὑψη ἐποιμάσου
» Ἀγγέλους ἔχεις δόηγοντας μας, νεᾶνις,
» Τάχυνον ἀκολούθει μας, ἐλθὲ καιρὸν μὴ χάνεις,
Ω νέατι τρισμακάριοι! πτερύγων ζεῦγος δότε
» Εἰς τοὺς αιθέρας μεθ' ὑμῶν ὅμα πετάξω, τότε
» Θέλω ὑμνήσεις . . . » ἔξυπνα! τὸ δραμα ἔχαθη
Κὶ ἀπ' τῆς ψυχῆς της στεναγμοὶ ἔζηρχοντο τὰ
βάθη!

ПАУЛА МПОРРЕЛН,

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ.

Katà τὸ Ἰταλικόν.

Ευπνῶ καὶ μοῦ εἶπαν, ἔφυγεν ἡ κόρη ποῦ ἀγαποῦσε,
Καὶ κατέβαίνω στὸ γιαλὸ,
Τὴν θάλασσα περακαλῶ
Τὴν πικροκυματοῦσα

— Έγώ τὰ πρωτοδέχθηκα τ' ἀφράτα της τὰ ἀει-
κάλλη,
Μου εἶπε ἔνα κῦμα, καὶ γιὰ αὐτὸ
Μὲ πόθῳ καὶ μὲ γογγυτὸ
Φιλῶ τὸ περιγιάλι.

- Τὰ μάτια της, ἐρώτησα, μὴν ἔσσαν δακρυσμένα;
 Ἐναὶ ἄλλο κῦμα μεῦ μιλεῖ,
- Σὰν τὸ χαρούμενο πουλί
 Ἐπήγαινε στὰ ξένα —.

Τὸ τρίτο κῦμα ἐρώτησα — ἐμὲ γιατὶ νὰ ἀφήσῃ,
Νὰ κλαίγω καὶ νὰ λάχταρῷ; . . . —
Περάει τὸ κῦμα τὸ σκληρὸ
Χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Γ, X, Z

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ.

Εἰς τὰ βουνά
Τ' ἀντικρυνά
‘Ο ἔρωτας διαβαίνει’
Ρόδα βαστᾷ
Καὶ παριστᾶ
Τὸν ἥλιον δπου έγαλνει